

סוף זמן קר"ש

עש"ק נשא

8:33

עש"ק בהעלותך 8:33

מאן דלא קרי קר"ש בעונתיה
בנדוי הוא כל ההוא יומא
(זוה"ק בלק קפ"ז)

י"ף ע"י: התאחדות אברכים דקה"ל ימב לב דסאטמאר

בנשיאות כ"ק מרן רבינו הגה"ק שליט"א

ב"ה

שיעור השבוע

חבורת יסודי התורה

פרשת נשא (ב)

מס' חגיגה טו: עד יז'

פרשת בהעלותך

מס' חגיגה יח: עד כ.

אסולו אילינו סרק (פסוטי עם אמ קובע
עושה למורה) עתידין ליתן פירות (וכו)
לפירות טובות ביום המלך (הבנים)
מדיבוי רבש שליט"א שמהלך תשע"ט

שנה י"א גלייון ל (תס"ז)

הולך לפניו

והתודו את חטאתם אשר עשו והשיב את אשמו בראשו. י"ל הפסוק כי אחכמו"ל העושה מצוה אחת מקומת לפניו ליום הדין, עבר עבירה אחת מלפנתו ליום הדין הרי הפרקליטים הולכים לפניו והקטרגים לאחריהם, ואם עושה תשובה ודורות נעשה כזכיות הקטיגור נעשה פרקליט, ורמו, והתודו את חטאתם ע"י והשיב את אשמו הוא הקטיגור שהיה לו לרדוף אחריו, בראשו שילך לפניו למליץ טוב.

לקט חבר משמיה דהגאון ר' דוד הייטש זצ"ל

המקדש נתמשכן

ויהי ביום כלות משה, איתא במדרש זשי"ה מה טובו אהליך יעקב משכנותיך ישראל וכו' א"ת משכנותיך אלא משכנותיך, י"ל הכוונה דאיתא במ"ר אלה פקודי המשכן משכן העדות שנתמשכן שני פעמים, ויש לומר דכל דבר שנעשה ע"י אמצעות בור"ד אין לו קיום לצנח כיון דיד קרוץ מחומר בו ולא יהיה מעשיו טובים ממנו, וע"כ גאולת מצרים שהיה ע"י משי"ר לא היה גאולה שלימה וכן המשכן שהיה מעשה בור"ד נחרב, משא"כ אם היה נבנה ע"י הקב"ה בהדאי היה עומד לצנח, ויש אלה פקודי משלוח חסרון כמו ויפקד מקום דוד, זאת היה החסרון במשכן אשר פוקד עפ"י משה ביד איתמר בן אהרן הכהן ע"י ב"ו, וע"כ נתמשכן בעונותיהם של ישראל: ה"כ המדרש גם כאן ויהי כלות משה להקים את המשכן לכך א"ת משכנותיך אלא משכנותיך שיתמשכן בשביל ישראל דנגמרה ע"י משה ולתתיה יהיה נבנה ע"י קב"ה כבבדו בעצמו ית"ש כדאיתא ברש"י (סוכה מ"א ע"א ב"ד"ה א"כ) וי"ל אבל מקדש העתיד שאנו מצפין בני ומשוכלל הוא יגלה ויבא משמים שנאמר מקדש ד' כוננו ידך ע"כ"ל וכן הגאולה יהיה ע"י קב"ה בעצמו ויקוים בנו ישראל נושע בד' תשועת עולמים ב"ב אמן.

לקט סופר

לפי חלק נשמתם

נשא את ראש בני גרשון גם הם לבית אבותם למשפחותם וגו'. יש לדקדק אומרו גם הם, שהוא כמיותר לכאורה ונראה על פי מה שמבואר בספ"ק כי כאשר יראה שנפשו מתאוה ומשתוקקת תמיד לאותו מצוה ביחוד, ואליה לבבו שואף להיות זוכה לקיימה תמיד, אז ידע כי עיקר ביאתו לעולם, הוא בעבור אותה מצוה, והיא משרוש נשמתו אשר אליה שייכת מצוה זו ביותר. ויש נשא את ראש בני גרשון, שתורמם ותנשא את בני גרשון למנות אותם על משמרת הקודש, ואל תאמר שיש איהו פחיתות בזה שיהיו בני קהת גדולים מהם במעלה. לזה אמר "גם הם". פירוש שגם בני גרשון נתמנו על משמרתם לצד שברוש נשמתם הם שייכים לעבודה זו ביחוד, וגמר אומר "לבית אבותם" למשפחותם, כלומר לפי חלק נשמתם הכלולה בנשמת האבות הקודשים.

דברי יואל דף ק"ט ק"ט

שיסכימו בשמחה

נשא את ראש בני גרשון גם הם. חרץ ממה שהיה הציווי למשה שיסכימו על זה בשמחה ובלב שלם, ויכוונו להשלים בזה רצונו ית'. ואפשר שזה פירוש הכתוב נשא את ראש בני גרשון,

נשא

שמשה רבינו נצטווה שימנם שניים, "גם הם" טובב הציווי אל בני גרשון שגם הם יסכימו ויעשו רצונו יתברך ברצונם, ואם יעשו כן ויקבלו עליהם ויעשו רצונו יתברך בשמחה, נרמו תיבות גם הם, הבטחה להם מלבד הציווי הנרמו בה כנ"ל. שגם להם יהיה נשיאות ראש כשיקבלו וגורו יתברך ורצונו בשמחה וברצון טוב.

דברי יואל רכה

מדה כנגד מדה

במדרש ויחנך יחון אותך בבנים, יש לפרש, והנה מדת ויחנך"ן מדה השלישית ב"ג מדות, ובתורה שבע"פ מכוון נגדה מדת בנין אב, א"כ בברכת ויחנך, מברכין את האבות שיהי' להם בנים, והוא בנין אב, שנבנו הבנים ע"י ברכת האבות.

אנראה רכה

הכנה לתפלה בידו של אדם

ובבא משה אל אהל מועד לדבר אתו וישמע את הקול מדבר אליו. רמו למ"ש "לאדם מערכי לב ומה" מענה לשון" [משל טו] או מ"ש אדני שפתי תפתח" [תהלים נא]. כי מה שהאדם מכין עצמו להתפלל או ללמוד, אינו עושה רק ההכנה, ומערכת הלב, והקב"ה שולח עורו מקדש והוא ית' המברך והמתפלל, כי הוא נותן דבריו בתוך פינו לאמורו כה תרבר והווי ובבוא משה לדבר אתו כביכול, לתפלה או לתורה ולנבואה וכדומה, וישמע את הקול מדבר אליו, פי' הבין מרעה"כ כי הקול מדבר אליו, כלומר נותן דבריו לתוך פיו. וא"כ וידבר אליו, פי' משה אל האלקים דבר מה שנתן לתוך פיו.

חמת סופר

כלי מחזיק ברכה הוא השלום

כה תברכו בו אמור להם. והנראה דהנה ראו לשום לב מדוע נאמר ברכת כהנים בלשון יחיד, כי הלא נאמר לרבים ואין נושאין כפים בפחות מעשרה. אך הענין הוא עם הידוע, כי בזמן ששלום על ישראל אזי נקראים בלשון יחיד כמאמר הכתוב ויחן שם ישראל, וכפירש"י ז"ל על שהיו באגודה ויחבור. והנה אמרו וברותינו ז"ל לא מצא הקודש ברוך הוא כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום, לזה מההכרח הוא להתבאר אצל ברכה לשון יחיד, שהברכה צריכה לאותו דבר שהיה שלום על ישראל. והווי עצמו מאמר הכתוב כה תברכו את בני ישראל, רוצה לומר על אופן זה תוכלו לברך את בני ישראל אמור להם בעת שתוכל לומר להם יברכך, בלשון יחיד.

נמש מנדים

השגחת השי"ת והשגחתו אליו

אמור להם. תיבת אמור בנקודת קמ"ץ [וחולם] כי בתיבת אמור שהוא מקור, מורה לנו מקור ושוור הברכות, שהם ע"י שאנו משגחים למעלה, ע"ד (ישעי' מ, כו) "שאו מרום עיניכם" ומתאריאים ממנו ית', והשי"ת עיני ה': אל יראיו ומשגיח עלינו, וע"ז מורים ב' נקודות אלו, שהקמץ הוא רקיע ונקודה יורדת למטה, רומז להשגחתו ית' היורדת עלינו למטה, כמ"ש (דברים כו, טו) השקיפה ממעון קדשך מן השמים, ונקודת חולם, שהוא על האות למעלה. וע"י ב' השגחות אלו יורדים כל הברכות והנכללים בברכת כהנים.

ד"ר קודש

י"ג סיון תשס"ט

אוצר הגנוז

רבינו השערות גורם רעות ודאגות

כל ימי נדר נזרו תער לא יעבור על ראשו עד מלאת הימים אשר יזיר.

ידוע בשם הרה"ק החוזה מלובלין ז"ע שפירש על הכתוב (תהלים מ"ח כ"ב) קדקד שער מתהלך באשמו, דמי שהוא מתזיק על ראשו המותרות שבא ע"י חטא אדה"ד פשוט היא שהוא מתהלך באשמו ע"כ, והב"ד בס' דבש השדה (אות ס"א), וכע"ז פירש בס' דברי מאיר להרה"ק מפרימישלאן ז"ע והוב"ד בטעמי המנהגים (עניני ת"ב) ובש"ת תירוש ויצהר (סימן ס"ח) יערי"ש. – ונראה להוסיף רמז בזה ממאריך (ויחזקאל ט"ז ז) שערך צמח ואת ערום ועריה, שמי שמשקיעת צומחיהם לו יותר מדאי היא אות וסימן שהוא ערום ועריה. (הררדים תלויים בשערה)

וביוסיפון (פרק ע"ה) כתב כי מהדברים הרעים של יחנן שר הפריצים ורעת אנשיו בירושלים שלמדו את אנשי ירושלים וגם מקצת העם ובחוריהם שיהיו מגלחים שער זקנם ויגדלו שער ראשם יערי"ש. – וזוה שמעתי לבאר מה שרואים בעוה"ד בשער טיטוס ברומי ציור של שבויים היהודים כשהם נושאים את המנורה וכלי המקדש לדומי וכל הנושאים הם מגולחי זקן והוא פלא, ולפ"ד היוסיפון מבואר היטב שעי' פריצים התחילו בעוה"ד אנשי ירושלים לגלח הזקן. (שם)

שערות הראש גורם לגאווה ותאוה

באוה"ח הק' (פ' תצא, ד"ה וראית בשבי') כתב דשערות הראש גורם לתאוה ולתחלואי הרע הנדבק באדם, ובאלשיך הק' (פ' נשא) כתב דשער מרמז לגאווה ותאוה, ובס' אוצר החיים קאמארגא (בפ' תצא) כתב וז"ל, וגילתה את ראשה, הדינים מדות רעות כעס וגאווה ואכזריות וכו' עכ"ל.

ובס' תפארת יונתן (פ' נשא) כתב דרבינו השערות ירבה המדת המותרות, ולכך עשו מלא שערות ה' מלא תאוה ואמר הלעיטנו נא, ובאמת צורך העולם הוא המדת האכילה וכדומה לקיום העולם, אבל צריך להיות בגבול ומדה ומבלי להיות פרוץ במותרות רק לשום רסן וקשר מבלי לצאת חוצה עכ"ל. – וכע"ז כתב בס' יערות דבש (ח"א דרוש י') דרבינו השערות גורם שיהי' איש דם מלא חמה וכעס וזולל וסובא וכו', וכן ה' בעשו שהי' לרוב שערות בכל גופו תגבורת החום והדם גובר בו ולכך ה' אדמוני וכולו חימה, ואף להשחית איש ציד להרוגו לנאוף אשת רעהו לרוב תמימותו ולא ה' שבע לכך אמר הלעיטנו נא וכו' יערי"ש.

וע"ע ביערות דבש (ח"א דרוש ו') שכתב וז"ל, שערות אדם הם לרבו ומותרות לתה שבגוף, ולכך בנינו שקדש עצמו מין וכנהנה למעט מותרות, ואין די במה שהנזיר זה ל' יום מהיין אבל צריך לגדור עצמו להיות מורגל ופרוש ביותר מרבו תאוות וכך יהי' דרכו תמיד, ולכן כאשר יעברו ימי נזרו יגלה כל שער ראשו לאות כי ימעט המותרות ולא יהיה לו רק הצורך ההכרחי לקיום המין וטבעו, וכן אמרו בתענית (דף י"ז ע"א) על מלך שמגלח כל יום כי צריך אוהרה יתירה היותו מלך לבל יתגאל בהמדת מותרות כדכתיב לא ירבה לו כסף וסוסים וגושים, וכל כהן גדול בכל שבוע למעט מותרות, וקדת שנתגאה בעשרו שהוא מותרות קנינים שהוא רק חמדת הזמן צחק במשה שגילח הלויים והעביד השערות בתערך אך מה הגיע לו כן יאבדו כל אויבך ה' עכ"ד הנפלאים.

(המשך בעמוד ד)

לע"נ הרה"ח ר' חיים ב"ר מאיר זאב הכהן ז"ל נפטר ט"ז סיון - ולע"נ מרת חי' שרה ב"ר אלי' הכהן הי"ד נעקד"ה ט"ו סיון

בראש השנה שנת תש"ד קודם התקיעות אמר בזה"ל, מורי ורבותי, די הימלען זענען פארקמארעט, יעצט איז נישט א צייט צו בעטן פארן פרט נאר פארן כלל, למנצח. ושמעתי ממנו כמה פעמים שאמר על הרשע ימי"ש, הוא מוכרח להיות ש"ד, אם יסתכלו על רגליו יראו שהוא ש"ד.

איש אחד גר במארגארעטן שבראמעניא, והיו לו שלשה בנים, ובעת מלחמת העולם השנייה נתרבו הצרות בראמעניא יותר מבאונגארן, ורצו שלשה הני"ל לעבור לאונגארן, והיו להם הניירות [מ'האט זיי פארשאפט פאפירן], אבל קודם שהחליטו לעשות כן, שואלים מקודם את הרה"ק ר' שלום אליעזר'ל כמו ששואלים מהאפיציר. אחותם היתה אלמנה שהרה"ק אמר עליהם, יאך האב מורא פאר איר. היתה יודעת איך לטעון, לכן נסעה להרה"ק ר' שלום אליעזר וסיפרה לו כל הני"ל. אמר הרה"ק, יאך הייט נישט. אמרה להרה"ק, הלא ניירותיהם מוכנים כבר.

פעם אחת בא אחותם לאבי הרה"ק ר' משה ע"ה שיבקש הסכמת הרה"ק לבואם, אמר לה אבי, אם את לא פעלת, אפעול אני! אמנם הלך גם הוא להרה"ק, אמר לו הרה"ק, יאך זע נישט פארוואס זיי זאלן דארפן אהער קומען. אמנם הגיעו טעלעגראמען מראמעניא שסובלים צרות, ופעם אחת בשבת ניגש ר' שלום אליעזר'ל לאבי ואמר לו, יאך האב געוואוסט אז סיוועט זיין שלעכט, איך האב מיר אבער נישט פארגעשטעלט אז סיוועט זיין אזוי שלעכט, אבער ס'איז נאך אלץ בעסער, והסוף הלא ידוע, שבראמעניא ניצלו מידי הרשע.

מעשה באחד שהיה צריך לעמוד לצבא, נכנס לבית משוגעים על שני שבועות וקיבל פסקא מהרופא דשם שהוא משוגע, (כן היו עושיין) והלך לעמוד ופטרוהו. בשכינות היה גר מאיאר (אפיציר) וכששמע שנשתחרר משמת שהוא משוגע, אמר שבוודאי היה כאן איזה טעות והוא יראה לסדר שיקוחו לצבא, כי לא עלה בדעתו שרוצה להשתחרר. הוא פחד מזה, על כן שלח את שתי בנותיו לראצפערט אל הרה"ק ר' שלום אליעזר'ל, ובאו לאבי שגר בראצפערט שילך עמהם. הלך אבי ואמר להם שיאמרו להרה"ק שיבקש מהם ממון [ער זאל זיך אויסביטן ביי זיין] דאם הוא מבקש ממון אז בוודאי יוושעו, וכן עשו.

כשסיפרו להרה"ק, אמרו לו שיבקש מהם ממון. אמר הרה"ק, כן, אחד מנכדי עומד להינשא ואני זקוק לאלף וחמש מאות רייניש, והסכימו ליתן. אמר להם הרה"ק, שליהם לשאול את פי אביהם אם מסכים, והלכו לבי דואר (פאסט) וצלצלו לאביהן וסיפרו לו מה שעשו, והסכים אביהן לתת את הסכום (היה עשיר גדול). כאשר חזרו לבית הרה"ק ואמרו לו שאביהם מסכים לתת הסכום, אמר להם הרה"ק

הילולא דצדיקים

הרה"ק ר' שלום אליעזר מראצפערט זצ"ל
ט"ז סיון שנת תש"ד לפ"ק

שיעמוד עוד הפעם לצבא, וכן עשה, והמאיאר לא היה אז שם ונתשחרר עוד הפעם. (שיח זקנים ח"ה)

עוד מעשה באחד שהיה צריך להתייצב לצבא, ושיחד את הקצין [אפיציר], ושלח לאשתו איזה סחורה של משי אמיתי (היה אז סחורה מזויף, והוא שלח סחורה אמיתית), ונדע הדבר והודה האפיציר כי הני"ל היה המשלח, על כן ברח מעירו, והמתין עד שנשתתק הדבר וחזר לביתו. היה נוסע מדי פעם לערי פעסט כדי לקנות סחורה, ועל הדרך עצר בראצפערט ונתן פתקא להרה"ק ר' שלום אליעזר'ל, ואחר כך היה נוסע לפעסט, והי' בא גם על שבתות.

פעם אחת נסע לפעסט, ובדרכו הלך אל הרה"ק כני"ל, אמר לו אז הרה"ק, מדוע הנך בא אלי בימות החול, לא אקרא את הפתקא שלך, בוא אלי על שבת [וואס קומסטו אלץ צו מיר אין דער וואכן], יאך געזעגען דיך נישט, קום צו מיר אויף שבת]. כששמע את דברי הרה"ק ר' שלום אליעזר, שלח הודעה לביתו שישלחו לו בגדי שבת שלו, ובני לבני נסע לפעסט ובדרכו חזרה לא נסע לביתו אלא נסע לראצפערט, והי' שם על שבת, ובערב שבת בא טעלעגראם מעירו לראצפערט שלא יחזרו עדיין לביתו, כי עכשיו היו בביתו וחיפשוהו (ולכן עיכבו הרה"ק רש"א שיהי' אצלו על שבי"ק).

עוד סיפר אחד שקודם חג הפסח שנת תש"ד באו אליו שיבא לצבא למונקאר טאבער, לא היה לו זקן ושינה עצמו נככרי ונסע לראצפערט ולא רצה ליכנס אפילו לבית אביו שגר בראצפערט כי התיירא שיוודע מי הוא, והלך תיכף לבית הרה"ק ר' שלום אליעזר'ל. כששאל את הרה"ק מה יעשה, אחז אותו הרה"ק בשתי ידיו הקי' ואמר לו, איני יודע כלום מה להגיד לך, הקשתי על כל השערים ובשום מקום לא הניחו אותי ליכנס, רק כל מה שתעשה תצליח [איך ווייס דיר גארנישט וואס צו זאגן, איך האב אנגעקלאפט אין אלע טויערן, מ'האט מיך אין ערגעץ נישט אריינגעלאזט, נאר וואס דו וועסט טוהן זאלסטו מצליח זיין].

אצל הרה"ק מבעלזא זי"ע פעם אחת הודיע הרה"ק ר' שלום אליעזר להרה"ק מהרי"ד מבעלזא זצ"ל שרוצה לבוא אליו בעת הדלקת נרות חנוכה, וכנס הרה"ק מבעלזא להדלקת נרות קודם שהגיע הרה"ק ר' שלום

אליעזר'ל, המתין עליו הרה"ק מבעלזא. כשעברו שני מינוט התחילו החסידים להרעיש [צו רודערן], אבל הרה"ק לא שת לבו לזה, עברו עוד שני מינוט ועדיין לא בא, ועוד הפעם הרעישו. אמר הרה"ק, מה אעשה, היה לו אב שבחר לו נשמות [וואס זאל איך טוהן, ער האט געהאט א טאטן וואס האט זיך געוויילט נשמות].

פעם ביום הקדוש בבוקר, הרה"ק ר' שלום אליעזר היה צריך ליכנס לשאטער בשעה 9 (על ראש השנה ויום הכיפורים בנו שאטער עבור החסידים שהגיעו) והוא היה דייקן בזמן [פונקטליכער]. עבר רגע אחד (מינוט) ועדיין לא בא, ותמהו החסידים איפה הרה"ק ר' שלום אליעזר'ל, ועבר עוד מינוט, כבר חשבו מה אירע. חמש רגעים אחר שעה תשע הגיע לפתח השאטער ואמר, יאך קען נישט גיין דאווענען, דהנה היה לו חתול ואף אחד לא היה בבית והי' צער בעלי חיים כי לא נתנו חלב להחתול, ורק לאחר שנתנו חלב להחתול נכנס הרה"ק להתפלל.

עוד סיפר אחד, כשהייתי בן שש עמדתי פעם אצל הרה"ק ר' שלום אליעזר'ל בעת שבירך ברכת ראש חודש והתפלל מתוך סידור בארדיטשוב, אשר לא היה בנמצא, על כן הסתכלתי מן הצד בתוך הסידור. כשהרגיש הרה"ק שא' רוצה להביט בסידורו, על אף שראשו היה מכוסה בטלית, הזיז את הסידור לצד, כדי שגם אני אוכל לראות מתוך הסידור. (שיח זקנים ח"ה)

סיפר הרה"ק ר' מאיר שטיין נ"י, שזוכר בראצפערט את נישואי בת הרה"ק ר' זושא'לע זצ"ל בן הרה"ק ר' שלום אליעזר זצ"ל, עם הרה"ק ר' יצחק בן הגה"צ ר' אהרן מוואלאווע זצ"ל, ובאחד מימי השבע ברכות הגיע הרה"ק מסאטמאר זצ"ל, וזוכר שהרה"ק ר' שלום אליעזר ישב מצד אחד של החתן, והרה"ק מסאטמאר ישב מצד השני. והנה דרכו של ר' שלום אליעזר היה שהיה מחלק בעצמו הישריים מהדגים, ואת המרק דחף ממנו והלאה וכל אחד לקח השיריים, ובעת מסיבת שבע ברכות הני"ל, כשגמר הרה"ק ר' שלום אליעזר לאכול הדגים, לקח הקערה עם דגים מהרה"ק מסאטמאר ועירב השיריים של הרה"ק מסאטמאר עם השיריים שלו, וכה חילק להקהל. אחר כך בעת אכילת המרק, כשאכלו הקהל, המתין הרה"ק מסאטמאר וסייב עם הכף לכאן ולכאן, ותיכף כשגמר ר' שלום אליעזר לאכול את המרק ודחף את הקערה, תחב הרה"ק מסאטמאר את הכף שלו בתוך הקערה של הרה"ק ר' שלום אליעזר ולקח שיריים, ואחר כך אכל המרק שלו. הבניתי שהמתין באכילתו כי צרה להיות מוכן לקחת שיריים מר' שלום אליעזר.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן

ומשה עלה אל האלהים ויקרא אליו ה' מן ההר
לאמר כה תאמר לבית יעקב, ופירש"י כה תאמר, בלשון
הזה וכסדר הזה. ודקדק בעצי חיים מהו ענין כסדר הזה.
ובמדרש (שמו"ר פכ"ח ס"ב) רבי יוחנן אמר כה תאמר
לבית יעקב אלו סנהדרין, שנאמר (ישעיה ב ה) בית יעקב
לכו ונלכה באור ה'. ובבני יששכר (סיון מאמר ב אות י)
הביא בשם החיד"א דלפי זה ותגיד לבני ישראל היינו המון
העם, שאין להם חשיבות מצד עצמן כל כך רק שהם
חשובים מצד שהם מיוחסים בני ישראל, עכ"ד. ויוצא
מדבריו דלסנהדרין נאמר בלשון רכה ולפשוטי עם בלשון
קשה כגידון.

ויתבאר בהקדם מה דמתאמרא משמיה דהרה"ק רבי
אריה לייב מלאנצהוט זללה"ה (הובא בליקוטים שבספר
אמרי שפר להרה"ק מראפשיץ) על מאמר הגמרא (קידושין
פב). רבי אומר אשרי מי שרואה את הוריו באומנות
מעולה, או לוי למי שרואה את הוריו באומנות פגומה. כי
אמרו חז"ל (סוטה לו:): אצל יוסף בעת שהסיתו אשת
פוטיופר, נראתה לו דמות דיוקנו של אביו. הענין בזה, כי
סגולה היא בכדי להנצל מן החטא לצייר בעיניו צורת אביו
ורבו המובהק, ולזה יוסף צייר בעיניו צורת אביו וניצל מן
החטא. וכן כתב הרמ"ק ז"ל (אור החמה וישב דף קצב).
סגולה זו להשגת התורה להבין ולהשיג שום ענין בתורה,
שיצייר נגד עיניו צורת אביו או רבו שלמדו תורה, וזה יאיר
לו הדרך למצוא את לימודו על ישרו. וזהו דברי רבי אשרי
מי שרואה את הוריו באומנות מעולה, היינו מי שצריך
לצייר צורת אביו או רבו בשעת לימוד התורה, או לו למי
שרואה את הוריו באומנות פגומה, היינו בעת נסיון רח"ל,
עכ"ד.

וא"ז זללה"ה בייטב לב (פ' פנחס) הביא עובדא
שהיה בימי הרה"ק מראפשיץ זללה"ה, באחד מגדולי
תלמידיו שכמעט בא לו להכשל בשוגג באיסור כרת רח"ל,
וראה בהקין צורת רבו הקדוש ונתעו ושב לאחוריו,
ואח"כ נודע לו הדבר כי זכות רבו רגליו ישמור, עכ"ד.
ועל פי זה אמרתי לפרש מאמר המדרש (ויק"ר פל"ה
ס"א) אם בחקותי תלכו, הה"ד (תהלים קיט נט) חשבתי
דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך, אמר דוד רבש"ע בכל יום
ויום הייתי מחשב ואומר למקום פלוני ולבית דירה פלונית
אני הולך, והיו רגלי מוליכות אותי לבתי כנסיות ולבתי
מדרשות, והקושיא מפורסמת האין יתכן שהיה דוד המלך
עליו השלום מבקש לילך בכל יום ויום למקומות שונים
אשר לא לה' המה. אמנם לפי האמור יש לומר כי דוד מלך
ישראל בכל יום ויום היה מחשב למקום פלוני אני הולך, כי
בהיותו מלך ישראל מנהיג הדור רצה להשגיח על בני דורו
שלא יכשלו ח"ו בחטאים עוונות ופשעים וליילך למקומות
הללו וכאשר יראו צורת קדשו ירתעו לאחוריהם לבלתי
יחטאו, אמנם באמת דורו של דוד המלך היה דור דעה ולא
היו צריכים לכל זה כי לא נודמן להם שום דבר עבירה,
ולכן ורגלי מוליכות אותי לבתי כנסיות ולבתי מדרשות כדי
לגלות צורתו לפני בני ישראל המתייגעים על התורה"ק, ועל
ידי שיראו צורת דוד המאירים, על ידי זה יתגלה להם אור
התורה. שוב מצאתי סמוכין לדברי במדרש (ויק"ר פ"ב
ס"א) עה"פ (שמואל-א טז יב) וטוב רואי, אמר רבי יצחק
טוב רואי בהלכה, כל הרואהו נזכר לתלמודו.

ובזה יל"פ מה דאיתא במדרש (רבינו בחיי פ' יתרו)
ויחן שם ישראל נגד ההה, דא ישראל סבא, שיעקב אבינו
היה שם במעמד הנבחר. ולפי דרכינו יתבאר הענין שבא
יעקב אבינו להיות במעמד הנבחר, כי על ידי שראו בני
ישראל צורתו הקדושה של יעקב אבינו, זה היה להם לעזר
ולסיוע שיוזכו בני ישראל להשיג עמקות התורה הקדושה.

דברות קודש

מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

נעילת החג שנת תשס"ט לפ"ק

נתפרסם ע"י ועד להוצאת ספרי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ולזה אמר הקב"ה למשה רבינו כה תאמר לבית יעקב
אלו הסנהדרין, אותן העוסקים בתורה ומייגעים עצמם
לברר שמעתתא אליבא דהלכתא, שיהיה הלכה ברורה בלי
מכשול וטעות ח"ו, להודיע להם מעלת וסגולת צורתו של
יעקב אבינו שיוכלו להבין ולהשכיל לימוד תורה הקדושה,
ולזה היה זה אמירה רכה שיהיה להם עזר וסיוע להשגת
התורה הקדושה, ותגיד לבני ישראל אלו הפשוטי עם שאין
תורתם אומנתם אלא הם מתהלכים בשווקים וברחובות
עבור עמל הפרנסה, גם להם יש צורך להודיע סגולת
התורה של יעקב אבינו, כי יש להם נסיונות קשים וצורתו
של יעקב אבינו יצילם מן החטא, ולכן להם היה זה דברים
קשים כגידון, כי אי לו למי שרואה את הוריו באומנות
פגומה.

אמנם באמת בשעת מתן תורה הרי פסקה זוהמתן,
והיו אז בני ישראל חירות מיצר הרע, ולכן לא היה שייך
מדריגה זו לראות את הוריו באומנות פגומה, כי נעשה
ונשמע אמרו כאחד וקימו וקבלו עליהם ועל זרעם לעסוק
בדברי תורה ולהתייגע עליה בכל עת ובכל זמן, ואז היו
צריכים לצורת יעקב אבינו רק לאומנות מעולה, כי גם
בשעת מתן תורה לא היה אפשר לזכות לכתרה של תורה
בלי יגיעה, וגם אז היה צורך להצטייר צורתו של יעקב
אבינו בכדי שיאיר עינים בהבנת התורה.

ולזה דרש רש"י"ל כה תאמר, בלשון הזה וכסדר הזה,
דבאותו מדריגה שהיו בני ישראל בשעת מתן תורה שזכו
לראות צורתו של יעקב אבינו אך ורק למען שיוזכו להשיג
עמקות התורה הקדושה, כסדר הזה יזכו תמיד בכל הדורות
שיצטרפו לצורת אבותם ורבותם רק למען לימוד התורה,
ולא יצטרפו לסגולה זו בעת נסיון שהוא אומנות פגומה.
גם ירמוז באומרו כה תאמר לבית יעקב, דכמו שזכו ישראל
לסיוע בכסק התורה על ידי צורתו של יעקב אבינו, כה יזכו
לעזר זה על ידי צורתו של משה רבינו רבן של ישראל, הן
למען לימוד התורה, והן להנצל בעת נסיון.

ודגה בעוה"ר חרוקים אנתנו מאד ממדריגות הללו
שנזכה לראות צורתו של יעקב אבינו או של משה רבינו
שהיו לנו לעזר ולסיוע, אמנם כח קדושתם טמונה ונגווה
בהתורה הקדושה, ובימינו אלה הסגולה לזה הוא עצם
עסק התורה, וכמו שאמרו חז"ל (ברכות מ.) ויאמר אם
שמוע תשמע, אם שמוע בישן תשמע בחדש. וכאשר
ישקוד האדם על דלתי תורה יום יום, יזכה להארת עינים
בהתורה הקדושה, והלימוד עצמו מביא לידי הבנה
והשגה בלימודו, וידוע מה דאיתא בתקו"ז (תיקון טט)
דיעקב ומשה כחדא אולי, וכח קדושתם טמונה בתורה"ק
וזה נשאר לנו בכל עת ובכל זמן.

וזה שאנו מבקשים (בתפלת אהבה רבה) והאר עינינו
בתורתך, שהשש"ת יאר עינינו בלימוד התורה הקדושה,
בתורתך, על ידי לימוד התורה שעסקנו בו עד הנה, כי
סגולה זו מועלת אם שמוע בישן שישמע בחדש, ויזכו
להשיג ולהבין בלימוד התורה הקדושה.

וכשם שסגולת התורה הוא באומנות מעולה, כך
סגולתה באומנות פגומה, וכמו שאמרו חז"ל (קידושין ל.)
בראתי יצר בראתי תורה תבלין כנגדו, והמאור שבה גדול
מאד, ויש בו כח קדושה נשגבה להתגבר נגד כוחות היצר.
ועל כן בחג השבועות כאשר לב כל אחד נתלהב
בהתעוררות וקדושה לומר נעשה ושמע, נעשה על
שמירת התורה והמצוות ושמע על לימוד התורה, עלינו
לקבל בלב שלם לעסוק בתורה ולקיים רמ"ח מצוות עשה
ושש"ה לא תעשה.

ודגה כתב א"ז זללה"ה בייטב פנים (שבועות אות
מה) לפרש בקשתינו בתפלה אבינו מלכינו בעבור אבותינו
וגו' ותלמדם חוקי חיים לעשות רצונך בלבב שלם כן תחננו
ותלמדנו, דהנה יש הפרש הניכר בין עובד ה' מאהבה ובין
עובד מכח שכר ועונש, כי העובד מכח שכר ועונש אין
עבודתו מעצמותו, רק מכח סיבה של יראתו מעונש. אבל
העובד מאהבה הוא עובד מעצמות שכלו וחכמתו. וזה
שאמר (דברים ל יט) החיים והמות נתתי לפניך, ר"ל
לשמור התורה מצד עצמותה שהיא חיים, כמ"ש (דברים ד
ד) ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום, ולפרוש
מעבירה שהוא עצמות המות, כמ"ש (ברכות יח.) רשעים
בחייהם קרוין וגו', עכ"ד. וזה שאומרים אבינו מלכינו
בעבור אבותינו וגו' ותלמדם חוקי חיים דייקא, (שהחוקים
בעצמם חיים) לעשות רצונך בלבב שלם, ע"ש לדרכו מה
שמפרש סיום התפלה.

ויש לפרש באור"א קצת מה שמבקשים מהקב"ה כן
תחננו ותלמדנו, כי בקשתנו להשש"ת בעבור אבותינו
שבטחנו כך ותלמדם חוקי חיים, שהשש"ת לימד אותם
שהתורה הוא תורת חיים, ולימוד התורה וקיום המצוות זה
כל האדם והם עצמם חיים, **דאם** איז די חיות פון א
מענטש, דאם איז די גלוקליכקייט פון א מענטש, אין
לימוד התורה וקיום המצוות ליגט דאס גאנצע חיות, אן
א תורה און אן קיום המצוות איז עם נישט קיין חיות,
דאם איז נישט קיין לעבן, לעבן איז לערנען תורה און
מקיים צו זיין מצוות. זאגט ער ותלמדם, דער
אייבערשטער האט אויסגעלערנט חוקי חיים, אז דאס
איז חוקי חיים, די תורה הקדושה דאם איז חיות, כי הם
חינו ואורך ימינו, די תורה"ק דאם איז די ריכטיגע
חיות, ולזה אנו מבקשים מהשש"ת כן תחננו, שהשש"ת
יחוננו במתנת חנם, ותלמדנו, שילמד אותנו שגם אנתנו
נדע להרגיש שהתורה הקדושה הוא חוקי חיים **דאם** איז
לעבן, און עפעס אנדערש איז גארנישט, מען דארף
נישט עפעס אנדערש, מען ברויך נישט עפעס
אנדערש, מען וויל גארנישט, ווייל הכל הבל, דער
אייבערשטער זאל העלפן מען זאל עם מרגיש זיין,
מען זאל עם פלין און שפירן און מען זאל זיין
דערבוי". והשש"ת ייהא בעזרנו שנוכרו תמיד כי הם חיינו
ואורך ימינו, ואי אפשר לפרוש ממנו.

והשש"ת יעזור שישפיע מן החג הקדוש הזה השפעות
קדושות ברוחניות לרוםם נשמות בני ישראל כמו שהם
ראויים להיות באופן גבוה ונעלה, עם כל השפעות טובות
ברוחניות ובגשמיות, וכתב באמרי נועם (פ' בחקותי אות
ט) בזכות קבלת התורה ממשכיך פרנסה לכל ישראל, כי
אם אין קמח אין תורה (אבות פ"ג מ"ז), וצריך כל אחד
מישראל לזכות לשתי שלחנות שהוא קמ"ח תורה"ה עולה
עצרת"ה בהתכללם יחד בכלל אחד, עכ"ד. וכיום זה נשפע
כל מילי דמיטב לבני ישראל. יעזר השש"ת שנוכח לצאת
מן החג הקדוש הזה עם השפעות מרובות בני חיי ופרנסה
בריוח ובניקל וכל צרכי בני ישראל שפע ברכה, ונזכה
לביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן.

אוצר המנוח

(המשך מעמוד א)

ריבוי השערות מביא את האדם לידי דאגה

בחופת אליהו (הובא באוצר מדרשים אייזנשטיין, עמוד קס"ב) כתב וז"ל, שלשה דברים מביאים את האדם לידי דאגה, גידול שער, גידול צפרנים, ובגדים פצועים (קרועים).

ובספרה"ק צמח ה' לצבי (פ' נשא) כתב כן בשם חכמינו ז"ל, וכתב הטעם דשער מביא דאגות, שהעשרות הם מותרות הגוף וע"י שמגדלם נולד כח בנפשו לחשוב אחר מותרות עוה"ז ודואג תמיד ואינו שמח בחלקו לכן אין לגדל שער עכ"ל. וע"ע ברבינו בחיי (פ' נשא) דמה"ט צריך הניזר לגלח העשרות, מפני שגורם דאגה וע"י יהי' לבו נכבד לעבודת השמ"ת יע"ש. ולפ"ז נ"ל הטעם דצריכים לגלח עשרות הראש קודם השבת כדי שלא יהי' דואג בשבת רק אך שמח.

חבורת יסודי התורה חגיגה ט"ז ע"א

הרה"ק מגארליץ ז"ע סיפר דפעם בישבו על שולחן אביו רביה"ק ה"דברי חיים ז"ע עלה ונסתפק היות שלהסתכל בצורת הצדיק מסוגל ליר"ש, אולם מבורר בחגיגה (טז). דאסור להסתכל בנשיא, א"כ מה יבחר לעשות, וגמר בלבו דלמען להגיע ליר"ש, כדאי אפי' אם לא נשמר מהאיסור להסתכל בנשיא. והציץ בפני אבי והקדוש, גער בו פתאום הד"ח ואמר: וואס קוקסטו מיך אזוי אהן, מ'טאהר דאך נישט.

עשרת חיים

אם יאמר לך יצה"ר חטוא והקב"ה מוחל לך אל תאמין (חגיגה דף ט"ז ע"ב). וקשה מה סלקא דעתך בזה, אך לפעמים היצר מתחכם לאמרו איך לך לפחד ממה שאינך עוסק בתורה שהרי כמה פעמים החילות ולא הי' בהשגתך לגמור ובודאי השל"ת ימוחל לך, וזה אם יאמר "חטא" לשון חסרון, כלומר שאנתה חסר, כי א"א בשום אופן לגמור שהיצר גדול כ"כ עד שא"א לדחותו, ע"ז אל תאמין כי אדם לעמל יולד (איוב ה' ז') לעמלו של תורה (סנהדרין צ"ט): שע"י עמלו בתורה בודאי יצא את היצר.

הרה"ק מקאצק ז"ע אמת ואמונה

דף טז, שמה תאמר מי מעיד בי חכמים אומרים נשמתו של אדם מעידה בו. ולכאורה ראוי להבין איך יעיד הנשמה על עצמו כזאת וכזאת עשיתי הא קי"ל (כתובות יח: ובכ"מ) אין אדם משים עצמו רשע. ונראה בהקדם סוגית הגמרא (גיטין גד:): ברה דעד אחד נאמן באיסורין, כהן גדול ביה"כ יוכיח דכי אמר פגול מהימן, ומנא ידעינן והכתיב (ויקרא טז: ז) וכל אדם לא יהיה באהל מועד אלא לאו משום דמהימן. והקשה באור זרוע (ח"ב סי' רכ"ג) איך מהימן כהן גדול ביום הכיפורים לומר שפיגל בשוגג או במוזד, הא קי"ל (זבחים כט:): המחשב בקדשים לוקה לרבי יהודה, וקי"ל אין אדם משים עצמו רשע. (וכן הקשה בפמ"ג י"ז סי' ה' מ"ז סק"ז). ויתריץ א"ז זללה"ה בשו"ת אבני צדק (יו"ד סימן ס"ב) על פי מה שכתבו תוס' (בבא מציעא ג: ד"ה מה) אהא דאם ירצה לומר מויד הייתי, ואם תאמר הא אין אדם משים עצמו רשע, וי"ל דהיינו דאינו נאמן לפסול עצמו, אבל הכא עושה תשובה ואינו רוצה להקריב חולין בעזרה, עכ"ל. אם כן גם כאן יש לומר שנאמן לומר שעושה תשובה ורוצה להקריב חובת היום כראוי ובכוש, והראשונים נפסלו בפגול, עכ"ל. ולפי זה יש לומר כי לכך אבריו של אדם ונשמתו נאמנים לומר שחטאו, מפני שרוצים לבוא על תיקונם האפשר, ובכונן דא לא שייך לומר אין אדם משים עצמו רשע.

כ"ק מרח' אדמו"ר שליט"א

מודעה רבה לאוריינתא

בשמחה רבה הננו מודיעים בזה לקהל שוחרי תורה אברכי הכולל ובחורי הישיבות כי אך יצא לאור הספר הנחמד

לעטר פתורא

על הלכות שבת

סימנים ש"א - שד"מ

מאת הגה"צ ר' חנוך הענין אשכנזי שליט"א

ויהיה א"ה להשיג אצל כל מוכרי ספרים

צמצוילי הלכה

בירורי הלכות, נערך ונסדר ע"י מערכת "בית וועד לחכמים" שע"י מבצר הכוללים קרית ואל והיו למראת עיניו של הגה"צ דומ"ץ קרית ואל שליט"א
לחערות והארות: 845 662 4936 או ע"י הפעקס: 845 781 7213

דיני כיבוס בדברים שנעשו מן עור (לעדע"ו)

(א) דברים שנעשו מן "עור" [לעדע"ו] מותר לשרותם במים בשבת וקיל יותר משאר מנינים (צמר או פשתן או קאטאן וכדומה) שאסור לשרותם במים, משום שהמים נבלעים במ הרבה, וע"כ אמרין דהוה חלק ממלאכת הכיבוס (שיריתו הוה כיבוס) משא"כ בעור שהוא גוף אחד ואינו בולע כ"כ מים, אינו חלק מהכיבוס.

(ב) ודוקא שריי' עם מים מותר, אבל אסור לשפשפם היטב (רייב"ן) כדי להעביר הלכלוך עם המים, דהוה כיבוס אף בעור.

(ג) ולפי"ז אם נדבק איזה לכלוך על הלעדערנע קאוטש, או לעדערנע בענקל או לעדערנע פאסיק, וקשה להעביר הלכלוך בלי מים (מגון שנדבק עליו מאכל או משקה המעורב עם צוקע"ר) מותר ליתן עליו מים, ולהעביר הלכלוך בידו בשעה שהמים עליו, וצריך ליהדר להעבירו בנחת ובקל, אבל לא ישפשפו היטב (רייב"ן) שזה אסור אף בעור וכנ"ל בסעיף ב'.

דין מנעל שנתלכלך עם מאראס"ט

(ד) וכן אם נדבק מאראס"ט על המנעל של עור [לעדערנע שי"ך] מותר לרחצו עם מים כדי להעבירו וגם מותר להעבירו בידו בשעה שנשרה עם מים, ויהדר להעבירו בנחת ובקל אבל לא ישפשפו היטב (רייב"ן) וכנ"ל.

(ה) ומה שכתבנו דמותר להניח המנעל המלוכלך במים, הוא דוקא כשהשיך בענדל לא נתלכלך, אבל כשהשיך בענדל נתלכלך ג"כ עם מאראס"ט אסור להשרות כל המנעל במים באופן שגם הבענדל נכנס לתוך המים, דדוקא ב"עור" אמרו שמוותר להשרותו, אבל לא בהבענדל שנעשה מסחורה (וכמבואר בסעיף א').

(ו) ויש עוד עצה להעביר המאראסט על המנעל, ע"י שמקחו עם נעפקין או שמאטע יבשים' (אבל לא יקחו עם שמאטע או נעפקין שהם רטובים, שאז נסחט המים הנבלעים בו ויש בזה איסור סחיטה).

(ז) עצה זו שיכול להעביר המאראסט אף בלי מים, היא דוקא כשהמאראסט לחה עדיין, אבל אם המאראסט נתייבש על המנעל, ויודע שאם ירצה לשפשף ולהסירו בלי שישרנו במים תחלה יתפרר המאראסט ויהי' נעשה עפר, אסור לעשות כן משום איסור טהון, וע"כ צריך להשרותו תחלה במים (ואח"כ יעביר הלכלוך בנחת ובקל וכמו שנתבאר בסעיף ד').

(א) שריע (סי' ש"ב סעיף ט'), ומה שכתבנו הסבא, כן נראה מרביי הפוסקים, אבל לא מצאנו מפורש מי שמבאר הסבא בזה.
(ב) שריע (סס), ואף שאינו מבואר בשרי' לאסור רק כשמפשף צדיו זה על זה, מ"מ כ' המבין נ"ו (בבה"ל ד"ה זה על זה) דכל שחופף היטב אף בידי בכל משפשף הוא עיי"ש, וי"ו בתולדת שמואל (מלאכת מלבן סי' קס"ג ק"ט אות י"א) עיי"ש, וכן מסתבר שלא דוקא כשמפשף "צדיו", אלא שיקר הגדרה זו בא לחזור על איכות השפשוף, שאם משפשף צדיו זה על זה, משפשף בחוק, וא"כ הי"ו כשמפשף בידי או בדבר אחר בחוק ג"כ אסור.

ולפי"ז יוצא שכ"ז שאינו משפשף היטב, מותר לעשותו בעור, אבל המשנים' (בבה"ל ד"ה אבל) אחר שהארץ כענין זה מסיק דכיוסו אף בלי משפשף אסור מדרבנן עיי"ש, וי"ו בתולדת שמואל (מלאכת מלבן סי' ל"ח ד"ה י"א) דהמה על המשנים', מה כותנו בכיבוס בלי משפשף, ועיי"ש שמואל ליישב בכותנו ואכמ"ל, מ"מ בפנים כתבנו חלק כל זמן שאינו משפשף היטב וכדעת השרי' וכל הפוסקים סתמו דאין אסור רק כשמפשף אבל כיבוס בלי משפשף נכלל בשכשוף דליכא איסור. וע"ע מה שהאריך בשו"ת כונת הלב (להג"צ מקראנע זצ"ל - סי' י"ג) ליישב דעת השרי' והפוסקים מקושיות הבה"ל ואכמ"ל.
איסור השפשוף בעור הוא מן התורה או רק מדרבנן?

מסקנת הגמ' (זבחים דף צ"ד) נראה דבעור רבה השפשוף אסור מן התורה, אולם התניא (סי' ש"ב סעיף י"ט) כ' דהוא אסור רק מדרבנן וע"י בשו"ת אבני נזר (סי' קנ"ז) שהאריך ליישב דעת התניא עיי"ש, אכן רוב אחרונים נקטו כפשוטו הסוגיא דבעור רבה אסור מן התורה.

ולענין עור קשה דעת השאלות (פ' מצורע - הובא דבריו במשנים' ס"ק ל"ט) דג"כ אסור מה"ת לשפשפו, אכן מפשטות הסוגיא ודוחים (שם) נראה דבעור קשה מותר לתחלה לשפשפו וליכא איסור כיבוס כלל אפי' מדרבנן וכ"ז ה"ש ר"ן, אכן מסתימת השרי' והפוסקים נראה דיש בזה איסור מדרבנן, וכן כתבו הרבה אחרונים, היוצא מ"כ"ז שלפי רוב האחרונים הוי השפשוף בעור רבה איסור תורה והשפשוף בעור קשה איסור דרבנן, מ"מ לא הארכנו להגדיר איזה עור נקרא קשה או רך, ובאיה סוג נכנס העור של מנעלים שלנו, מכיון שאף בעור קשה נראה דיש להחמיר דאסור עכ"פ מדרבנן.

(ג) דאי ליכא איסור אף אם הבענדל נשרה במים, אף שאנו מיימין כדעת הפוסקים דאסור להרטיב אף בגד נקי, מ"מ כבר נתבאר דברינו (בגליון דפרשת ויק"פ) דבגד שאין מקפידין לכבסו ליכא איסור זה ומותר להשרותו במים כשהם נקיים, ולכא"ו ש"ך בענדל דואי נכנס בכלל בגדים שאין הדרך לכבסן. [אכן בקידע"נ ש"ך יש מהן שיש ש"ך בענדל לכן שדורן לכבס ולכאורה בזה יש איסור להשרותן אף כשהוא נקי].

(ד) ופשוט דאם אין הבענדל נכנס בתוך המים ליכא חשש אף שהבענדל מלוכלך עם מאראס"ט.
(ה) ואף ש"ך בענדל הוי בגד שאין מקפיד על ליבונו, מ"מ כבר כתבנו (בגליון דפרשת ויק"פ) דאם הוה מלוכלך אסור להשרותו במים, וכפרט בירודין דידן שכונתו לכבס המנעל והבענדל דואי דליכא כביא שחוב הפוסקים שם ולא ינחה ל"י בחיבוס דאורכה הרי רוצה להעביר הלכלוך מהבענדל.

(ו) דוקא עם נעפקין או שמאטע מותר, אבל אסור לקנחו עם מפה (האנטו"ך) או שאר בגד כמבואר בשרי' (סי' ש"ב סעיף י"א) דיש לחוש שיכבסו וכמו שיכתאר בהמשך דברינו.

(ז) ויש בזה חשש איסור תורה מחמת מלאכת דש דהא צריך למים שיוצא מהבגד ואכמ"ל.
(ח) שריע (סי' ש"ב סעיף ז'), ואף השרי' (סק"י) צידד לחלק מטעם הדטחיה לא ינחה ל"י, אבל המג"א (סק"מ ט"ו) ושאר אחרונים פסקו להלכה כהשרי' דעכ"פ איסור דרבנן איכא.

(ט) ואין איסור בזה משום לש, מכיון שהמאראסט כבר נתגבל ליכא איסור לישא, ומותר להוסיף עליו מים כמ"ש השרי' (סי' ש"ב ס"ק י"ג) עיי"ש.

כל הזכויות שמורות © על פי דין תוה"ק אנו אוסרים להעתיק בכל אופן שהוא מאמרים שלמים או חלקם שנדפסו בגליונינו בלי רשות כתב מהמערכת

הרוצה לנדב גליון, לפרסם מודעות, להאיר ולהעיר, יתקשר עם המערכת: 0153 - 781 (845)

Mailing Address: Mayones His. 51 Forest Rd. Unit 316 Suite #14 Monroe N.Y. 10950